

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Maximi Tyrii Dissertationes

Maximus <Tyrius>

Lipsiae, 1775

XXXVI. 20. An praeferenda sit Cynici vita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51022)

Πυθαγόραν μὲν ἐπὶ μουσικῆν, Θαλῆν δὲ ἐπὶ ἀστρονομίαν,
 Ἡράκλειτον δὲ ἐπὶ ἐρημίαν, Σωκράτην δὲ ἐπὶ ἔρωτας,^d
 Καρνεάδην δὲ ἐπὶ ἀγνοίαν^e, Διογένην ἐπὶ πόνους, Ἐπίκτι-
 ρον ἐφ' ἡδονήν. Ὁρᾶς τὸ πλῆθος τῶν ἡγεμόνων; ὀρᾶς τὸ
 πλῆθος τῶν συνθημάτων; πῆ τις τρέπηται; ποῖον αὐ-
 τῶν καταδέξομαι; τίμη πεισθῶ τῶν παραγγελμάτων;

Pythagoram ad musicam, ad astronomiam Thalen, in solitudi-
 nem Heraclitum, ad amores Socratem, ad castitatem Carne-
 adem, ad labores Diogenem, ad voluptates Epicurum. Videsne
 magnam ducum copiam? videsne diuersas tesseras? quo me ver-
 tam? cui me tradam? cuius imperiis me dicto audientem dabo?

Λ Ο Γ Ο Σ λς'.

Εἰ προηγόμενος^a ὁ τῷ Κυνικῷ βίος.

Βούλομαι σοι κατὰ τὴν Λυδῶ σοφίαν^b ποιῆσαι μύ-
 θον· διαλέξονται δέ μοι ἐν τῷ μύθῳ ἕχ' ὁ λέων,

DISSERT. XXXVI. vulgo XX.

An praeferenda sit Cynici vita.

Statui tibi Lydi illius sapientis exemplo concinnare fabu-
 lam; cuius interlocutores erunt, non leo, aut aquila,

λέτας μυρίες διασπῆ, καὶ διασκίδνησι
 τὴν ἀγέλην. Sed διασπῆν νομοθέτας
 hoc sensu Graece non dixeris.

^d Σωκράτην δὲ ἐπὶ ἔρωτας,]
 Mallem, ἔρωτα. M.

^e Καρνεάδην δὲ ἐπὶ [ἀγνοίαν,]

Vulgo ἐπὶ ἀγνοίαν. Sed Harl.
 recte dat ἐπὶ ἀγνοίαν, nam Car-
 neades nihil percipi posse con-
 tendebat. Arnobius lib. II. p. 68.

*Qui nihil ab homine comprehen-
 di, atque omnia coecis obscuri-
 tatibus inuoluta, non Arcesilao
 Carneadi credit? Hermias in
 Irrif. Gentil. Philos. cap. XV.*

Καρνεάδης καὶ Κλειτόμαχος, καὶ
 ὅσοι τέττοι δμιλητοὶ, πάντα τὰ τῶν
 ἄλλων δόγματα καταπατῶντες· αὐ-

τοὶ δὲ ἀποφανόμενοι διαβῆδην ἀκα-
 τάλγητα εἶναι τὰ πάντα etc. Vide
 sis et Ciceronem Acad. II. 31.
 Et ἀγνοίαν quidem reponi de-
 bere iamdudum statuit viri do-
 ctissimi Ioan. Clerici solertia. Ad
 Silu. Philolog. cap. IX. pag. 270.

DISSERT. XXXVI.

^a Εἰ προηγόμενος] E Stoicis
 nonnulli κυνικῶν σοφὸν dicebant,
 εἶναι γὰρ τὸν κυνισμὸν σύντομον ἐπ'
 ἀρετῆς ὁδὸν, ut ait Laërtius VII.
 121. Vide etiam VI. 104. Li-
 psium Manud. ad Philos. Stoic.
 I. 13. et nos ad Ciceronis de
 Fin. III. 20.

Sectio 4.

^b κατὰ τὴν Λυδῶ σοφίαν] Λυ-
 δισ:

ἔδδ' ὁ αἰτός, ἔδδ' τὰ τέτων ἔτι ἀφωρότερα, αἱ δρύες,
ἀλλ' ὡδί μοι λελέξεται. Ζεὺς ἦν καὶ ἔρανος καὶ γῆ
ἔρανεῦ μὲν πολίται θεοὶ, τὰ δὲ γῆς θρέμματα οἱ ἄν-

nec, a qua minus vocem expectes, quercus aliqua; verum hoc modo procedet: Iupiter olim solus erat, et cum Ioue coelum et terra; et coeli quidem ciues dii erant, alumni vero terrae non-

δης quidem μύθους memorat Aphthonii scholiastes. Et in Aesopi Vita fabulis Aphthonii subiecta p. 166. habet: Αἴσωπος ὁ λογοποιὸς [Λυδὸς] μὲν ἦν τῷ γένει. Suidas: Αἴσωπος Σάμιος ἢ [Σαρδιανός.] Sardes autem vrbs Lydiae. Plurimi tamen auctores eum Phrygem fuisse statuunt, et cum iis facit noster Dissert. III. I. XXI. 5. quem sibi repugnantia scripserit non arbitror. Itaque lego κατὰ τὴν [Αἰσώπου] σοφίαν, vel, quod Harleian. dat, κατὰ τὴν [τῆ Λυδῆ] σοφίαν, forsau a Maximo fuit κατὰ τὴν [τῆ Φρυγῆ] σοφίαν. Notum prouerbum μάλλον ὁ φρυξ, de quo Zenobius V. 16. Suidas et Apostolius XII. 41.

Ibid. κατὰ τὴν Λυδῆ σοφίαν] Sensus postulat τὴν τῆ Λυδῆ, *Lydi istius*, sc. Aesopi. sic XXV, 2. κατὰ τὴν τῆ Φρυγῆ λόγους, de eodem. et ita III, I. Sine articulo quidem XXI, 5. λογοποιὸς φρυξ. sed ibi vox λογοποιὸς eundem habet effectum cum articulo, et hominem designat. Caeterum pro τὴν Λυδῆ Cl. Editor rescribit τὴν τῆ Φρυγῆ, vel, τὴν Αἰσώπου. Non opus est tam fortibus remediis. Notus Veterum mos confundendi nomina gentium conterminarum. ita

Germani, Celtae, Batavi, Belgae, Galli, etiam Britanni, promissive (saltem eorum aliquot) nonnunquam ponuntur. sic Anthologia IV, 12. p. 337. Ed. Steph. *Affyrii, Medi, et Persae* pro iisdem, in Epigrammate Theaeteti. Catullus *Coma Beren.* v. 45.

Cum Medi irrupere nouum mare:

id est, *Persae*, effosso monte Atho. Propertius III, 10.

Neue tua Medae laetentur caede sagittae,

Sericus armato neu cataphractus equo:

ita legendum pro *Ferreo armato*: vide IV, 3. v. 8. *Medae* vero ibi est *Persicae*. vide illustriss. Spanhemium ad Callimach. p. 155. Notatum hoc aliquoties a Strabone quoque, (nisi fallit memoria; liber enim non est ad manum) et ab Eustathio ad Dionys. v. 810. p. 108. Ed. Steph. de *Mysis* et *Phrygibus*, et de *Lydis* et *Maeonibus*, vbi pro ἐγὼ χυτῶν scribendum opinor συγκέχυνται. Cum igitur *Lydi* et *Phryges* ὄμοροι fuerint, non multum referre Antiquis visum est, *Lydumne* an *Phrygem* Aesopum appellarint: tanetsi *Phrygem* eum

M 2

fuisse

Θρωποι ἔπω ποτὲ ἔν Φωτὶ ἦσαν. Καλεῖ δὲ Ζεὺς Προμηθεα, καὶ αὐτῷ προσάττει κατανεῖμα τῆ γῆ ἀποκίαν, ζῶον ἀπλῆν, κατὰ μὲν τὴν γνώμην ἐγγύτατα ἡμῖν τοῖς θεοῖς, τὸ δὲ σῶμα αὐτῶν ἔσω λεπτὸν ^d, καὶ ὄρθιον, καὶ σύμμετρον, καὶ ἰδεῖν ἡμέρον, καὶ χειρουργεῖν εὐκόλον, καὶ βαδίζειν ἀσφαλές. Πείθεται ὁ Προμηθεὺς Διὶ, καὶ ποιεῖ ἀνθρώπους, καὶ οἰκίζει τὴν γῆν. Οἱ δὲ ἐπεὶ γενέσεως ἐπελάβοντο ^e, ἔ χαλεπῶς διέζων καὶ γὰρ τροφὴν αὐτοῖς ἀποχρῶσαν γῆ παρείχετο, λειμῶνας δασεῖς ^f, καὶ ὄρη κομῶντα, καὶ καρπῶν χορηγίαν, ὅσα γῆ φέρειν φιλεῖ μηδὲν ὑπὸ γεωργῶν ἐνοχλαμένη παρήχοντο δὲ καὶ αἱ Νύμφαι κρήνας καθαρὰς ^g καὶ ποταμούς

nondum lucem viderant homines. Vocat igitur Promethea Iupiter, iubetque, nouam in terras coloniam deducat, animal simplex, cui ingenium diis proximum, corpus tenue, erectum, aptaque proportione exstructum, vultum mitem, manus promptas, gressum firmum tribueret. Morem gerit Ioui Prometheus, homines fabricat, eosque in terra locat. Qui vbi nati essent, facillime viuebant, cum cibum illis abunde terra suppeditaret: aderant prata pulchre vestita, montes comantes, fructuum copia, et quaecunque, quamuis nondum infestaretur ab agricolis, ferre solet tellus: iam purissimos Nymphae fontès, et

illimes

fuisse euincunt Veterum testimonia a *Dauisio* adducta: quibus addas *Aristidem* in *Orat. Funebr. Alexandri* p. 86. vbi *Alexandrum* hunc *Aesopo* praeferens, ait: τοσῶτον τὰ δευτέρων πρώτων ὑμῖν (non ἡμῖν) βελτίω ἐξήνεγκεν ἢ γῆ, inscribitur vero haec Oratio τῆ βελῆ καὶ τῆ δῆμο τῆ Κοτυαείων. *Cotyaëum* autem (κοτυαείων) vrbs erat *Phrygiae*. perperam scribitur κατλυεῖσιον apud *Eustathium* in *Dionys.* p. 108. Maneat itaque κατὰ τὴν τῆ λυδῆ σοφίαν. M.

^e ἔπω [ποτὲ] *Stephanus* ma-

vult ἔπω τότε. Sed non est, cur a codicibus abeamus. Vide *Hesygium*.

^d τὸ δὲ σῶμα αὐτῶν ἔσω λεπτὸν] Putarem αὐτῶ. sc. ζῶον, quod praecessit. nisi αὐτῶν ad διάνοιαν potius, quam ad λέγειν, referri debeat. M.

^e γενέσεως ἐπελάβοντο.] Sic vterque codex. Vulgo γενέσεως ἐλάβοντο.

^f λειμῶνας δασεῖς.] Lege, καὶ λειμῶνας δασεῖς, vt vitetur absurdum. M.

^g αἱ Νύμφαι κρήνας καθαρὰς] Naiadas

διδεῖς, καὶ ἄλλων ναμάτων εὐπόρους τε καὶ δαφιλῆς
πηγὰς· πρὸς δὲ καὶ θάλπος μὲν ἐξ ἡλῆς τοῖς σώμασι
περιχέμενον συμμέτρως αὐτὰ παρεμυθεῖτο, αὔραι δὲ
ἐκ ποταμῶν ὥρα θέρους ἐπιπνέουσαι ἢ ἀνέψυχον αὐτοῖς
τὰ σώματα περιμάχητον δ' ἦν τέτων ἐδὲν ἐν ἀφθόνῳ
τῇ τῶν αὐτομάτων χορηγία διατωμένοις. Δοκῶσι δὲ
μοι καὶ οἱ ποιητὰ ἐγγύτατα εἶναι τῷ ἡμετέρῳ τέτρω μύ-
θῳ, ὑπὸ Κρόνῳ θεῶν βασιλεῖ τοιῶτόν τινα αἰνιττόμενοι
βίον, ἀπόλεμον, ἀσίδηρον, ἀφύλακτον, εἰρημικόν, ἀπε-
ριμάχητον, ὑγιεινόν, ἀνευδεῖα καὶ τὸ χρυσῶν γένος τέ-
το, ὡς εἴκειν, ὁ Ἡσίοδος καλεῖ¹, νεανειούμενος πρὸς
ἡμᾶς.

β'. Ἐμοὶ δὲ ὁ μῦθος ἀπελθὼν ἐκποδῶν, καὶ

illimes fluuios, aliarumque scaturigines lympharum plenas sup-
peditabant et vberes: accedebat tepor solis, qui modice circum-
volitans restaurabat corpora; tum e fluuiis aestiuo tempore
respirantes membra illis refrigerabant aerae: ad haec omnia
accessus erat liberrimus, in vberissima spontaneae felicitatis vi-
uentibus copia. Videntur mihi ad hanc fabulam nostram quam
proxime accessisse et poetae; qui sub Saturno deorum rege
vitam fuisse talem occulte innuunt, sine bello, sine ferro, sine
vlla custodia, paci deditam, sine vlla simultate, salubrem, nul-
lius rei immunem; nec aliud videtur esse, quod aureum ab
Hesiodo vocatur saeculum, qui ad nostrum hoc alludit.

2. Porro vt fabula facefiat, et in serium sermonem transeat
oratio;

Naiadas dicit. Virgilius Aen.
VIII. 71.

*Nymphae, laurentes Nymphae,
genus amnibus vnde est.*

Quin et κρηναῖοι vocabantur.
Homerus Odyss. v. 240.

Νύμφαι Κρηναῖοι, κῆραι Διός.

Haec vox reddenda videtur
Aristaeneto lib. I. Epist. III.
vbi sic ille: Καλὴ μὲν ἔν νῆ τὰς
[κοπίδας] Νύμφας καὶ κατ' ἑαυτὴν
ἢ πηγῇ. Lego νῆ τὰς [κρηναῖας]
νύμφας. Vir sane doctissimus

Ios. Mercerus reponit κηπίδας,
sed, quod palam fatetur, sine
exemplo.

h αὔραι δὲ ἐκ ποταμῶν — ἐπι-
πνέουσαι] Potius vel ἐκπνέουσαι, vel
ὑποπνέουσαι. vt *suspirare* Latinis
de re eadem. Lucanus VI, 369.

*Quique nec humentes nebulas,
nec rore madentem
Aëra, nec tenues ventos suspi-
rat Anauros.* M.

i δ' Ἡσίοδος καλεῖ,] Vide sis
Oper. et Dier. v. 109. seqq.

M 3

Seçtio

γενόμενος ἐκ μύθου αὐτὸ τρίτο λόγος, προϊὼν παραβαλλέτω βίον βίῳ, τῷ προτέρῳ τὸν δεύτερον, εἴτε σιδηρῶν τις αὐτὸν, εἴτε καὶ ἄλλη πη ὀνομάζων χαίρει. Ἦνίκα ἤδη κληροχῆσαντες^κ οἱ ἄνθρωποι τὴν γῆν ἐπετέμοντο αὐτῆς ἄλλος ἄλλην μοῖραν^λ, περιβάλλοντες αὐτοῖς ἔρηκα καὶ τειχία, καὶ τὰ σώματα σπαργάνους μαλθακοῖς καθευλίξαντες^μ, καὶ τῷ πόδε σκυπέτι χαρακώσαντες, καὶ χρυσὸν οἱ μὲν τοῖς ἀχέσι, οἱ δὲ ταῖς κεφαλαῖς, οἱ δὲ τοῖς δακτύλοις περιαρτήσαντες, εὐφημῶν τινα καὶ εὐπρόσωπον δεσμὸν, καὶ τέγας οἰκοδομησάμενοι, καὶ κλεῖδας καὶ αὐλείας καὶ προπύλαια^ν ἄτλα ἐπισήσαντες· καὶ παρέχοντες τῇ γῆν πρᾶγματα, μεταλλεύοντες αὐτὴν καὶ σκάπτοντες καὶ

oratio; cum vita conferamus vitam, posteriorem cum priori, siue ea ferrea, siue quocunque alio sit dicenda nomine. Cum diuidere inter se terram coepere homines, ibi alius aliam secare partem, quam limitibus ac muris distinguerent; corpora mollibus inuolnere fasciis, pedes pellibus munire; aurum alii collo, alii capiti, alii digitis aptare, honestas speciosasque compedes; aedes struere, clauas excogitare, fores et vestibula quaedam attollere. Vt omittam, quod terrae negotium facebant, dom eam auri argentique studio rimantur, lignibus inuertant ac fodiant;

Sectio β'.

κ χαίρει. Ἦνίκα ἤδη κληροχῆσαντες etc.] Nullus est exitus sententiae, neque Constructio. Distingue: προϊὼν παραβαλλέτω βίον βίῳ, τῷ προτέρῳ τὸν δεύτερον, (εἴτε σιδηρῶν τις αὐτὸν, εἴτε καὶ ἄλλη πη ὀνομάζων χαίρει) Ἦνίκα ἤδη κληροχῆσαντες οἱ ἄνθρωποι τὴν γῆν, ἐπετέμοντο etc. M.

λ ἐπετέμοντο αὐτῆς ἄλλος ἄλλην μοῖραν,] Scribe, ἐπενέμοντο αὐτῆς etc. sic XXXV, 7. Ἦ τὴν μὲν γῆν ἀνάγκη νενομίσθαι τοῖς τόποις, καὶ οἰκεῖν ταύτης ἄλλος ἄλλην μοῖ-

ραν. vbi eadem omnia. et ita passim. M.

μ καθευλίξαντες,] Ita Reg. et Harl. Ac recte quidem: ἐλίσσω, non ἐλίσσω dicitur. Vulgo τῶν κατειλίξαντες, quasi noster Ionice scripserat.

ν καὶ κλεῖδας, καὶ αὐλείας, καὶ προπύλαια] Forte, καὶ κλεισιάδας, ualuas. Philo de Legg. Speciali p. 550. παρθένους μὲν, εἰσω κλεισιάδων (f. κλεισιάδων) τὴν μεσαύλιον (f. μεσαύλειον) ὄρον πεποιμέναις τῶν κλεισιῶν δὲ ἤδη γυναιξί, τὴν αὐλίον, f. αἰλίον. multis in locis ita loquitur

ὄρτυγοντες καὶ μηδὲ τὴν θάλατταν κατὰ χώραν ἑῶν-
 τες, ἀλλὰ ἐπιτειχίσαντες καὶ ταύτη σκάφη πολεμι-
 σήσια καὶ πορευτικά καὶ ἐμπορευτικά· καὶ μηδὲ τῶ
 αἴερος ἀπεχόμενοι, ἀλλὰ καὶ τῆτον ληϊζόμενοι, τὰς ὄρ-
 νίθων ἀγέλας ἰξῶ καὶ ἔρκεσι καὶ παντοδαπαῖς μηχαν-
 ναῖς σαγηνεύοντες· ἀποσχόμενοι δὲ μήτε τῶν ἡμέρων
 ζώων δι' ἀσθένειαν, μήτε τῶν ἀγρίων διὰ δέος, ἀλλὰ
 αἵματι καὶ φόνῳ καὶ λύθρῳ^p παντοδαπῶ γαστριζό-
 μενοι. καὶ ἀεὶ τι ταῖς ἡδοναῖς εὐρίσκοντες νέον^p, καὶ
 τῶν ἐάλων ὑπερορῶντες, καὶ διώκοντες μὲν τὰ τερπνά,
 περιπίπτοντες δὲ τοῖς λυπηροῖς· πλῆττε μὲν ὀρεγόμενοι,
 ἀεὶ δὲ τὸ παρὸν ἐνδεέστερον ἠγόμενοι τῶ ἀπόντος, καὶ
 τὸ κτῆθὲν ἔλαττον τῶ προσδοκώμενα· δεδιότες μὲν ἔν-
 δειαν, πληρωθῆναι δὲ μὴ δυνάμενοι· φοβόμενοι μὲν θά-
 νατον, μὴ φροντίζοντες δὲ τῶ ζῆν· εὐλαβόμενοι νόσους^q,

diunt; quod nec a mari abstineant, sed in eius quasi poenam
 naues modo bellicas, modo vectorias fabricent, et mercenarias;
 quod nec ab aere, sed et hunc spolient, dum visco linoque
 greges animū (et qua non arte?) praeveniunt; quod nec a ci-
 curibus animalibus virium defectu, nec a feris metu abstineant,
 sed caede, sed sanguine, sed cruore quolibet ventrem farciant;
 novam semper voluptatem excogitent, veterem contemnant,
 et, dum iucunditatem sectantur, in miseriam incidant; divitias
 semper appetant, ita tamen, ut minora iudicent, quae habent,
 quam quae carent, et quod possident, eo, quod expectant;
 egestatem semper timeant, expleri nunquam possint; mortem
 metuunt, vitam negligant; morbos vitent, nec a morbidis absti-
 neant;

quitur Philo. vide et Pollucem
 IX, 5. sect. 50. M.

ο αἵματι [καὶ φόνῳ] καὶ λύ-
 θρῳ] Vulgo αἵματι [Φονίῳ] καὶ
 λύθρῳ. Lectionem vero, quam
 recepit, praestant Reg. et
 Harleian. eamque Paccius in
 suo codice reperit, ut ex eius
 interpretatione liquet.

^p καὶ ἀεὶ τι ταῖς ἡδοναῖς εὐ-
 ρίσκοντες νέον] Mallem εὐερίσκον-
 τες. sic VIII, 2. εὐερεῖν τοῖς ἀν-
 θρώποις τὰ ἀγάλματα. X. 3. τῶν
 τὰ πολλά καὶ σοφὰ ταῦτα ἡμῶν
 εὐεργημάτων. M.

^q εὐλαβόμενοι νόσους,] Scribe,
 εὐλαβόμενοι μὲν νόσους, τῶν δὲ νο-
 σερῶν etc. Vide praecedentia

M 4

quatuor,

τῶν δὲ νοσερῶν ἔκ ἀπεχόμενοι ὑποπτεύοντες μὲν ἄλλως, ἐπιβλεύοντες δὲ τοῖς πλείοις ^ι. δεινοὶ μὲν πρὸς τὰς ἀνόπλους, δειλοὶ δὲ πρὸς τὰς ὀπλισμένους· μισῶντες μὲν τυραννίδα, τυραννεῖν δὲ αὐτοὶ ἐπιθυμῶντες ^{ιι}· ψέγοντες μὲν τὰ αἰσχροῦ, τῶν δὲ αἰσχεῶν ^{ιιι} ἔκ ἀπεχόμενοι τὰς εὐτυχίας θαυμάζοντες, τὰς ἀρετὰς μὴ θαυμάζοντες· τὰς δυστυχίας ἐλεῶντες, ἔκ ἀπεχόμενοι τῶν μοχθηρῶν· ἐν μὲν ταῖς εὐπραγίαις τολμητοὶ, ἐν δὲ ταῖς δυσπραγίαις ἀνάκλητοι ^{ιιιι}. μακαρίζοντες μὲν τὰς τεθνηκότας, γλιχόμενοι δὲ τῷ ζῆν· μισῶντες μὲν τὸ ζῆν, φοβόμενοι δὲ ἀποθανεῖν ^{ιιιιι}. προβεβλημένοι μὲν

neant; quosdam suspectos habeant, plerisque ipsi infidias fruunt; feroces cum inermibus, cum armatis timidi; tyrannidem odio habeant, et affectent; turpia vituperent, nec tamen iis se abstineant; felicitatem mirentur, nec mirentur virtutes; miserentur infortunia, nec tamen fugiant improba; in secundis audaculi, in aduersis cohiberi nequeant; beatos praedicent mortuos, vitam tamen expetant; bella auerlentur, pacem

quatuor, et quatuor sequentia commata, in quibus omnibus μὲν et δὲ ponuntur. Notandum vero, hanc Humanae leuitatis et stultitiae descriptionem summam esse vel adumbratam ex pulcherrima ista Hippocratis Epistola ad *Damagetum*, de Democrito: in qua Philosophus Abderita Tyrio nostro praeiuit in eodem argumento. M.

^ι ὑποπτεύοντες μὲν ἄλλως, ἐπιβλεύοντες δὲ τοῖς πλείοις.] Haec non affequer. verba quidem satis obuia sunt; sed mens eorum languet, et Scriptore et Argumento inferiora mihi videntur. Frigus sententiae latet in vocibus ἄλλως et πλείοις. De voce ἀνάκλητοι, quae mox sequi-

tur, dixi aliquid ad XXXIII, 6. M.

^{ιι} τυραννεῖν δὲ [αὐτοὶ] ἐπιθυμῶντες.] Vulgo deest vox penultima, quam Mff. fide restituumus.

^{ιιι} τῶν δὲ αἰσχεῶν.] Hoc ordine codices. Vulgo τῶν αἰσχεῶν δὲ.

^{ιιιι} ἀνάκλητοι.] Sic edidit Stephanus, et ita Reg. At Heinlio placet *δυσανάκλητοι*, nec aliter est in Harl. Quae vero sit inter *τολμητὰς* et *δυσανάκλητους* oppositio, me quidem fugit. Paccius vertit: *Rebus feliciter gestis elatissimi, in aduersis deiectissimi*. Reposuerim *δυσανάκλητοι*, vel *δυσανάλητοι*. Vide nos ad Differt. XXXIII. 6.

^{ιιιιι} φοβόμενοι δὲ ἀποθανεῖν.] Quare

τῆς πολέμου ὕ, εἰρήνην δὲ ἀγεῖν μὴ δυνάμενοι ἐν μὲν
 δαλκεία ταπεινοί, ἐν δὲ ἐλευθερία θρασυῖς· ἐν μὲν δη-
 μοκρατία ἀκατάσχετοι, ἐν δὲ τυραννίδι ἐπιήχιοτες·
 παίδων μὲν ἐπιθυμῶντες, γενομένων δὲ ὀλιγωρῶντες·
 εὐχόμενοι μὲν τοῖς θεοῖς ὡς δυναμένοις ἐπαρκεῖν, κατα-
 φρονῶντες δὲ ὡς ἔδυναμένων τιμωρεῖν καὶ δεδιότες
 μὲν ὡς κολάζοντας, ἐπισηκῶντες δὲ ὡς ἔδεν ὄντας.

γ. Τοιαύτης τοίνυν τάσεως καὶ διαφωνίας τὸν
 δεύτερον τῆτον κατεχέσσης βίου, τίμω δῶμεν τὰ νικητή-
 ρια φέροντες; τίνα, ποῖον αὐτῶν φῶμεν ἀπλῆν εἶναι
 βίον, καὶ ἀπερίστατον, καὶ ἐλευθερίας ἐπήβολον; καὶ
 ποῖον ἔχον ἀπλῆν, ἀλλ' ἀναγκαῖον, καὶ ἐλεεινὸν, καὶ περιστά-
 σεων γέμοντα; Φέρε ἐξ ἑκατέρων ἡκέτω τις ἡμῖν ἀνήξ^α

pacem agant insolenter; in seruitute abiecti, in libertate
 confidentes; in populari republica dissoluti, in tyrannide timi-
 di; liberos petant, natos vero negligant; deos inuocent, tan-
 quam dare possint, quibus egeant, eosdem negligant, quasi
 punire nesciant; deos timeant, ut qui periuria vindicent, peie-
 rant autem, quasi non sint.

3. Tantus igitur cum tumultus et discordia secundam hanc
 vitam inuaserit, utri palmam dabimus? utram simplicem suc-
 cessulque et libertatis compotem dicemus esse? utram contra
 minime talem, sed coactam, miserandam, infortuniorum ple-
 nam? Agedum ex utraque hominem sumamus, quae ad dispu-
 tationem

Quare non τὸ ἀποθανεῖν, cum
 praecessit τὸ ζῆν? M.

γ [προβεβλημένοι] μὲν τῆς πο-
 λέμου,] Vulgo ἀποβεβλημένοι. Sed
 omnino recipienda fuit codi-
 cum scriptura: nam προβεβλη-
 μένοι, damnantes, despuentes, ex-
 secrantes. Dionysius Halicar-
 nassensis Antiq. Rom. IV. 24.
 [προβεβληντων] τὸ ἔθος, ὡς ἔπρέ-
 πον ἡγεμονικῆ πάλει etc. Vide Bu-
 daeum Comment. L. G. p. 388.
 Ibid. ἀποβεβλημένοι μὲν τῆς πό-

λέμου,] Lego, προβεβλημένοι, ex-
 osi. Porphyrius περὶ Ἀποχ. IV,
 3. τὴν ἀλήθειαν ἀγαπᾶν αἰεὶ, καὶ
 τῆς ψευδομένου προβάλλεσθαι. Pha-
 laris Epist. CXXXV. ὡς ἐπ' ἀν-
 θρώπων γεγονότα ὀλέθρα προβε-
 βληνται. vide Plutarchum Con-
 viu. Sept. Sap. p. 154. D. Sic
 etiam Codices. M.

Sectio γ'.

α ἡκέτω τις [ἡμῖν] ἀνήξ] Vulgo
 deest vox penultima, quam, M.
 Regio iubente, suppleuimus.

M 5

a ἐπὶ

ἐπὶ διαίτην τὸν λόγον^a. ὁ δὲ αὐτῶν ἐρέσθω ἐκά-
τερον, καὶ πρῶτόν γε τὸν πρῶτον^b, τὸν γυμνὸν
ἐκείνον καὶ ἀοικὸν καὶ ἀτεχνόν, τὸν πάσης τῆς γῆς πο-
λίτην καὶ ἐφέσιον. Ἐρέσθω δὲ ἀντιθεῖς αὐτῷ τὸν τῆ
δευτέρου βίον καὶ τρόπον, πότερα αἰρεῖται μένειν ἐν τῇ
πρόσθεν τροφῇ καὶ ἐλευθερίᾳ, ἢ τὰς τῆς δευτέρου ἡδο-
νας λαβῶν σὺν ταύταις καὶ τὰ λυπηρὰ ἔχειν; Ἴτω δὲ
μετὰ τῆτον ὁ ἕτερος, ἀντιθέτω δὲ αὐτῷ ὁ δικαστὴς τῆ
τῆς προτέρου διαίταν καὶ ἐλευθερίαν· καὶ ἐρέσθω, πότε-
ρα αἰρεῖται τὰ αὐτῆς ἔχειν, ἢ μετατίθεσθαι καὶ με-
οικίσεσθαι ἐπὶ τὸν εἰρηναῖον ἐκείνον βίον καὶ ἀφροντα καὶ
ἀδεῆ καὶ ἄλυπον; Τίς τῶν ἀνδρῶν αὐτομολεῖ; τίς
ἐκῶν ἀλλάττεται βίον βίῃ;

δ'. Τίς ἕτως ἀνόητος καὶ δύσερως καὶ κακοδαί-
μων ἀνὴρ, ὥστε διὰ Φιλίαν μικρῶν καὶ ἐφημέρων ἡδονῶν,
καὶ ἀγαθῶν ἀμφοισθησιμῶν, καὶ ἀδῆλων ἐλπίδων,

tationem nostram, tanquam ad arbitrium veniat, et illa quidem
vtrumque examinet; ac prius quidem priorem illum, qui nu-
dus, sine lare, sine arte, quasi terrae totius civis et colonus ob-
ambulat. Opponat autem secundi illius vitam ac agendi mo-
dum, ex eoque quaerat: vtrum malit, in priorine persistere
victu et libertate, an vero voluptates alterius, vna cum incom-
modis sequi? Accedat deinde et alter, cui iudex prioris vitae
illius rationem opponat et libertatem, quaeratque: vtrum ma-
lit, suane seruare, an mutare locum sedemque, et in tranquillam
illam liberamque, metus simul dolorisque immunem transferri?
Vter transfuga fieri, vter coloniam mutare, vter lubenti animo
vitam commutare volet?

4. Quis ita demens, malique cupidus? quis tam iratis na-
tus diis, qui minimarum caducarumque voluptatum, dubiorum
honorum, speique incertae, et ambiguae felicitatis causa

^a ἐπὶ διαίτην τὸν λόγον.] Vul-
go ἐπὶ διαίτη τῆ τῶν λόγων. vnde
Schottus reponit ὑπὸ διαίτην
τῶν λόγων. At Reg. ἐπὶ διαίτην
τῶν λόγων, Harl. ἐπὶ διαίτην τὸν
λόγον, quod admisi; nec ali-

ter Heinsius legendum statuit.

^b καὶ πρῶτόν γε τὸν πρῶτον,]
Mallem τὸν πρότερον, vt mox,
τὴν τῆς προτέρου διαίταν, de eo-
dem. sic XLI, 4. ῥήτεον δὲ δὴ τὰ
πρῶτα ὑπὲρ τῆς προτέρου. M.

Sectio

καὶ ἀμφιβόλων εὐτυχημάτων, μὴ ἀνασκευάσασθαι, μὴδὲ ἀνοικίσαι αὐτὸν εἰς ὠμολογημένην εὐδαιμονίαν; καὶ ταῦτα, εἰδὼς, ὅτι ἀπαλλάξεται πολλαπλασίων κακῶν, ἢ τῷ δευτέρῳ τρόπῳ καὶ βίῳ ἀναπεφυγμένα, πῶς δὲ περιστατικὴν ποιεῖ κακοδαίμονά τε τὴν διαγωγὴν τῆς βίης, καὶ σφόδρα ἀτυχῆ; Ὡστε εἰπάσαιμ' ἂν ἔγωγε ἐκάτερον τῶν βίων, τὸν μὲν γενναῖον τῆτον^d καὶ παντοδαπὸν, δεσμοτηρίῳ χαλεπῷ κακοδαίμωνων ἀνδρῶν καθεργασμένων ἐν ἀφεγγεῖ μυχῶ, πολὺν μὲν τοῖς ποσὶ σίδηρον περιβεβλημένων, βαρὺν δὲ κλοιὸν περὶ τῷ αὐχένι, καὶ ταῖν χερσῶν ἐξηρητημένων δεσμὰ δυσχερῆ, ῥυπῶντων καὶ ἀγχομένων καὶ ῥυτιζομένων^e καὶ

castra mutare, et transferre se in certissimam felicitatem nolit? cum praesertim non ignoret, quam multis careere malis possit, quae cum secundae huic vitae adhaereant, omnibus modis incertam, miseramque viuendi, et calamitosam efficiunt conditionem? Ita ut ego vitam utramque conferre soleam; et primo, hanc, si diis placet, praeclaram variamque cum miserorum hominum molestissimo carcere, qui cum in obscuro aliquo detineantur angulo, ubi multo ferro crura, collum numellis, grauiissimo manus vinculo premantur, atque ita in sordibus, in cruciatu, luxu-

Sectio d'.

c ἀνοικίσαι αὐτὸν] Lege αὐτόν.
d τὸν μὲν γενναῖον τῆτον] Hein-
sius vertit: hanc, si Diis placet,
praeclaram, sc. vitam. Sed serio
agere videtur Maximus, neque
vlla est Ironiae nota. ideo de-
prauatam puto vocem γενναῖον,
pro qua legerem ἀγελαῖον, gre-
gariam. Hesychius: Ἀγελαῖος,
ἐχλάδης, ἰδιώτης. sic ἀγελαίης σο-
φιστῆς ex Isocratis Panathenaico
citat Pollux IV, 6. 43. Paullo
ante, pro ἀνοικίσαι αὐτόν, scribe,
αὐτόν, seipsum. M.

e γῆ ῥυτιζομένων] Vulgo ῥητ-
τομένων, pro qua voce Stepha-

nus legit ῥητιζομένων. At Reg.
et Harleian. eo modo, quo nos,
Heinsio probante, dedimus.

Ibid. καὶ ῥυτιζομένων] Ita edi-
dit *Dauisius* pro priori lectione
ῥητιζομένων. quae cum nihili esset,
Stephanus coniecit ῥητιζομένων.
Mihī quidem non placet ῥητιζο-
μένων; neque sensum video vo-
cis ῥυτιζομένων, *absterforum*; et
filet Cl. Editor. Forte πλυρομέ-
νων. Hesychius: πτύρεται, κλά-
τοι, κραδαίνεται, σείεται, φοβεῖται,
φρίττει. Vide D. Paulum Phi-
lipp. I, 28. M. Antonium VIII,
45. et Plutarchum in *Philopoem.*
p. 362. D. M.

f παρ'

φεινόντων ὑπὸ δὲ χρόνου καὶ ἔθους εὐημερίας τινὰς ἐαυ-
τοῖς ἔνδον καὶ εὐθυμίας μηχανωμένων, μεθυσκομένων
ἐνίοτε ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, καὶ ἀδόντων ἀναμιξ, καὶ
γαστριζομένων, καὶ ἀφροδισιαζόντων, καὶ μηδὲ ἡρέμα
ἐκάστῃ ἐμπιπλαμένων διὰ δέος καὶ ἀπίστIAN καὶ μνή-
μην τῶν παρόντων κακῶν ὥστε ἀκῆσαι ἂν τις παρ'
ἐκάστῳ δεσμοτηρίῳ ἑοιμαγῆς ὄμῃ καὶ ᾠδῆς, καὶ ζῶνῃ
καὶ παιάνος. Τὸν δὲ ἕτερον αὖ βίον ἑοικάζω ἀνδρὶ
ἐν καθαρῷ φωτὶ διαιωμένῳ, λελυμένῳ καὶ πόδε καὶ
τῷ χεῖρε ἠ, καὶ τὸν αὐχένα πανταχῶ περιτρεφόντι,
καὶ τὰς ὄψεις πρὸς τὸν ἥλιον ἀνατείνοντι, καὶ τὰς ἀστέ-
ρας ὁρῶντι, καὶ διακρίνοντι νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ τὰς

que vitam exigant; processu tamen temporis paulatim et con-
suetudinis securitatem sibi quandam in ipso carcere tranquilli-
tatemque machinantur animi, nam et inebriantur interdum in
carcere, et simul omnes canunt, sed et ventrem cibo distendunt,
aut Veneri indulgent, neque tamen secure his omnibus explere
se possunt, quin metuant, quin felicitati suae diffidant, quin
de praesentibus malis cogitent; ita ut in singulis carceribus
vlulatum cum cantu, gemitum cum paeane audias. Alteram
contra vitam confero cum homine, qui in luce versatur purissi-
ma, qui manus pedesque vinculis immunes habet, collum libere,
quo vult, inflectit, oculos directe in solem intendit, sidera
intuetur, noctem a die distinguit, singulas anni tempestates

f παρ' ἐκάστῳ δεσμοτηρίῳ] Quo-
modo, ἢ θανάσις, in singulis
carceribus, cum unus tantum
carcer in praecedentibus sup-
ponatur? Vereor, ne hoc fit
ἁμαρτημα μνημονικόν ipsius Au-
ctoris, ex scribendi festinatione
natum. Tentabam excusare, le-
gendo, παρ' ἐκάστῳ δεσμοτῆ, sed
reclamare videntur sequentia,
οἰμαγῆς ὄμῃ καὶ ᾠδῆς, eiulatum et
cantium SIMVL: haec enim vix
dici possunt proficisci simul ab
una et eadem persona. si de

diuersis intelligi possint, mecum
legas: nisi eiectas malis has
tres voces. Caeterum hic locus
sumitur ex Oedipo Tyranno So-
phoclis, v. 4.

Πολις δ' ὄμῃ μὲν θυμιαμάτων
γέμει,

Ὅμῃ δὲ παιάνων τε καὶ εὐ-
ναγμάτων. M.

g Τὸν δὲ ἕτερον αὖ βίον etc.]
Scribe, τὸν δὲ ἕτερον: praecessit
enim, τῶν βίων τὸν μὲν γενναῖον
etc. cui haec respondent. M.

h λελυμένῳ καὶ πόδε καὶ τῷ
χεῖρε,]

ἄρας τῆς ἔτης ἀναμένοντι, καὶ τῶν ἀνέμων αἰσθανο-
 μένω, καὶ ἀέρα σπῶντι καθαρόν καὶ ἐλεύθερον ἀπε-
 σπρημένω δὲ τῶν ἔνδον ἐκείνων ἡδονῶν ὁμῶς τοῖς δεσμοῖς,
 μὴ μεθυσκομένω, μὴδὲ ἀφροδισιάζοντι, μὴ γαστριζο-
 μένω, μὴ ζένοντι, μὴ παιανίζοντι, μὴ ἄδοντι, μὴ οἰ-
 μώζοντι, μὴ ἐμπιπλαμένω, ἀλλ' ὅσον ἀποζῆν λεπτῶ
 καὶ διερρίνημένω τὴν γαστέρα. Τίνα τῶν εἰκόνων μα-
 καρίσωμεν, τίνα οἰκτερώσωμεν τῶν βίων, τίνα ἐλώμεθα;
 τὸν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, τὸν μικρὸν ἐκείνον, τὸν ἀσαφῆ,
 πικραῖς καὶ ἐλεειναῖς ἡδοναῖς δελεασθέντες;

Ἐνθα δ' ἄρ' οἰμωγὴ τεⁱ καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 ἡδομένων ὁμῶς καὶ ζενόντων. Μὴ σύγε, ὦ δειλαία
 ψυχὴ^k.

ε. Ἀπολείπσά μοι ταυτασὶ τὰς εἰκόνας αὐτοῖς

tes expectat, ventos sentit, liberamque ac purum trahit aërem;
 ita tamen ut simul voluptatibus illius carceris et vinculis careat,
 non inebrietur, non scortetur, non belluetur, non gemat, sed
 nec moduletur, non canat, sed nec lamentetur, neque cibis se
 ingurgitet, sed quantum naturae lex patitur, ventre sit sobrio
 et castigato. Quaero, utram vitam beatam, utram miseratione
 dignam iudices, utram eligendam censeas? illamne, quae in
 carcere agit, mixtam ambiguanque, miserrimis deceptus vo-
 luptatibus?

Hic ubi mille homines simul exsultantque gemuntque,
 qui voluptate pariter afficiuntur et gemunt? Absit vero a te,
 miserrima anima.

5. Quin potius similitudines has cum fabulis relinque,
 recta-

χειρε,] Lege, λελυμένη τῷ πόδε,
 (vel καὶ τῷ πόδε) ut καὶ τῷ χειρε,
 ita sect. 2. καὶ τῷ πόδε σκύτεσι
 χαρακώσαντες. Mox, ad fin. sect.
 pone notam Interrog. post τε-
 νόντων. M.

i. Ἐνθα δ' [ἄρ'] οἰμωγὴ τε] Le-
 go Ἐνθα δ' [ἄμ'] οἰμωγὴ τε, pro-
 ut apud Homerum Il. Δ'. 450.
 k Μὴ σύγε, ὦ δειλαία ψυχὴ.]

Noster Diff. XI, 2. Μὴ σύ γε, ὦ
 δικασῶν εὐδαιμονέτατε· ἀλλὰ φειδῶ
 ἔχε ὀνομάτων αἰσχερῶν. Synesius
 Epist. CXXXIV. Μὴ σύ γε, ὦ φίλ-
 τατε ἑταίρων. Antiphon. Orat.
 de caede Herodis: Μὴ ὑμεῖς γε,
 ὦ ἄνδρες· ἀλλὰ δότε τι καὶ τῷ χεῖ-
 νῳ. Plato de Rep. lib. I. Μα δέ,
 ἦν δ' ἐγώ, μὴ σύ γε· ἀλλὰ πρῶτον
 μὲν, ἂν εἴποις, ἕμμενε τέτοις. M.
 Sectio

μύθοις, ἴθι ἐπ' ἄνδρα, ἔ κατὰ τὴν Κρόνος ἀρχὴν βιο-
τεύσαντα, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῷ σιδηρῷ τρίτῳ γένει, ἐλευ-
θερωθέντα ὑπὸ τῷ Διὸς καὶ τῷ Ἀπόλλωνος. Ἦν δὲ
ἕτος ἔκ Ἀττικὸς, ἔδ' ἐκ τῆς Σόλωνος τρο-
φῆς¹, ἔδ' ἐκ τῆς Λυκέρως παιδαγωγίας, (ἔ γὰρ χει-
ροτονῶσι τὰς ἀρετὰς οἱ τόποι, ἔδ' οἱ νόμοι) ἀλλὰ ἦν
μὲν Σινωπεὺς ἐκ τῷ Πόντῳ συμβουλευόμενος δὲ τῷ
Ἀπόλλωνι^m τὰς περιστάσεις πάσας ἀπεδύσατο, καὶ
τῶν δεσμῶν ἐξέλευσεν αὐτὸν, καὶ περιήει τὴν γῆν ἄφε-
τος, ὄρνιθος δίκην νῦν ἔχοντος, ἔ τυράννον δεδιώς, ἔκ
ὑπὸ νόμου κατηναγκασμένος, ἔκ ὑπὸ πολιτείας ἀσχο-
λόμενος, ἔκ ὑπὸ παιδοτροφίας ἀγχόμενος, ἔκ ὑπὸ γά-
μου καθειργμένος, ἔκ ὑπὸ γεωργίας κατεχόμενος, ἔκ

rectaque virum adi, qui non Saturni regis tempore, sed in me-
dio ferrei huius saeculi vixit, quem dii duo, Iupiter et Apollo,
liberali causa afferuerunt manu. Quamuis nec Atticus esset,
nec Doricus, neque Solonis alumnus, nec e Lycurgi disciplina,
(non enim virtutem suffragio suo aut locus vllus creat, aut lex)
sed Sinopenfis Ponticus: qui adhibito in consilium Apolline,
omni se viuendi exiit necessitate, omnibus se expediuit vin-
culis, totamque terram liber et suus, non secus, quam auis ra-
tione praedita, circumiit; ita vt nec tyrannum vllum metueret,
nec ab vlla cogereretur lege, neque vlli reipublicae otium trans-
scriberet suum, non liberorum educatione oppressus, non nu-
ptialibus adstrictus vinculis, non agriculturae intentus, non mi-
litaribus

Sectio 6.

1. ἔδ' ἐκ τῆς Σόλωνος τροφῆς,]
Legendum ἔκ, et ita distinguen-
dum: Ἦν δὲ ἕτος ἔκ Ἀττικὸς, ἔδ' ἐκ
Δωριεύς' ἔκ ἐκ τῆς Σόλωνος τροφῆς,
ἔδ' ἐκ τῆς Λυκέρως παιδαγωγίας.
sensus vtriusque commatis idem
est, variatur tantum descriptio:
si vero retineas ἔδ', singula
κῶλα deberent sensum diuersum
habere: quod in hoc loco fieri
non potest. nam Ἀττικὸς et ἐκ

τῆς Σόλωνος τροφῆς eandem per-
sonam designant; quemadmo-
dum Δωριεύς et ἐκ τῆς Λυκέρως
παιδαγωγίας. M.

ἢ συμβουλευόμενος δὲ τῷ Ἀπόλ-
λωνι] Diogenes oraculum Del-
phicum consuluit, πῶς ἂν προ-
τεύσειε, cui respondit Pythius,
εἰ τὸ νόμισμα παραχαράξειεν, opi-
niones moresque vulgi mini-
me sequendos indicans. Vide
Menagium ad Laertii VI. 20.

ὑπὸ στρατείας ἐνοχλόμενος, ἔχ' ὑπὸ ἐμπορίας περιφερόμενος· ἀλλὰ τῶν ἀπάντων τῶν ἀνδρῶν^η, καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων κατεγέλα, ὥσπερ ἡμεῖς τῶν σμικρῶν παίδων, ἐπειδὴν ὀρῶμεν αὐτὰς περὶ ἀσφαγίας σπυδάζοντας, τύπτοντας καὶ τυπτομένους, ἀφαιρῶντας καὶ ἀφαιρημένους· αὐτὸς δὲ βασιλέως ἀφόβος καὶ ἐλευθέρου δίαιταν διαιτώμενος, ἐκ ἐπιτρίβων ἐν χειμῶνι Βαβυλωνίως, ἔδ' ἐ Μήδοις ἐνοχλῶν ὥρα θέρους^ο, ἀλλ' ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τὸν Ἴσθμὸν, καὶ ἀπὸ τῆς Ἴσθμῆς ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν αὐθις ὁμῶς ταῖς ὥραις μετανιστάμενος. Βασιλεία δ' ἦν αὐτῷ^ρ τὰ τε ἱερά καὶ τὰ γυμνάσια καὶ τὰ ἄλση· πλῆτος δὲ ἀφθονώτατος, καὶ ἀσφαλέςτατος, καὶ ἀνεπιβέβλητος, γῆ τε πᾶσα, καὶ οἱ ἐν αὐτῇ καρποὶ, καὶ κρήνη γῆς ἔγγονοι, παντὸς Λεσβίως καὶ Χίως πόματος δαψιλέσερα· καὶ Φίλος ἦν καὶ συνήθης τῷ αἵρι,

litaribus turbatus curis, nec rei augendae studio discurrens; sed hos omnes cum curis suis non aliter ridebat, quam nos puerulos, quos talis suis serio intentos ferire ac feriri, spoliare et spoliari ab aliis videmus: ipse vero regis securi liberique vitam ducebat, non ut hyeme Babylone viueret, aestate Medos fatigaret; sed ex Attica Isthmum, rursus, relicta Isthmo, Atticam vna cum anni tempestate petebat. Regiae illius templa erant, gymnasia, et luci sacri; diuitiae maximae certissimaeque, nec vllis obnoxiae infidiis, vniuersa cum fructibus suis terra, tum fontes terrae filii, omni Lesbio Chioque largiores nectare: amicus praeterea et familiaris erat aëri, sicut leonum corpora,

neque

η τῶν ἀπάντων [τῶν ἀνδρῶν] θέρους,] Sic facere solebant Persarum reges. Vide B. Brissonium de Regno Persar. lib. I. cap. 69. praecipue vero Dionem Chrysostomum Orat. VI. pagg. 86, 87. ad quem Maximus respexit.

Ex codicibus articulum restituumus. Ibid. τῶν ἀπάντων ἀνδρῶν] Repete vltimam syllabam mediae vocis, et sic distingue: ἀλλὰ τῶν ἀπάντων, τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων, κατεγέλα, etc. et ita Mss. M.

ο ἐκ ἐπιτρίβων ἐν χειμῶνι Βαβυλωνίως, ἔδ' ἐ Μήδοις ἐνοχλῶν ὥρα

ρ βασιλεία δ' ἦν αὐτῷ] Hoc obseruauit Dion Chrysostomus Orat. IV. p. 60. D.

q μηδέν

ὥσπερ οἱ λέοντες, καὶ ἐκ ἀπεδίδρασκε τὰς ὄρας τῷ Διὸς, ἃδὲ ἀντεμηχανᾶτο αὐτῷ, τῷ μὲν χειμῶνος τεχνιτεύων θάλπος, τῷ δὲ θέρους ἀναψύχουσα ποθῶν ἀλλ' ἔτως ἄρα ἐθὰς ἦν τῇ τῷ παντός φύσει, ὥστε ἐκ τοιαύτης διαίτης ὑγιεινός τε ἦν καὶ ἰσχυρός, καὶ κατεγήρα εἰς τὸ ἀκρότατον, μηδὲν Φαρμάκων δεηθεῖς, μὴ σιδήρου, μὴ πυρός, μὴ Χείρωνος, μὴ Ἀσκληπιῶ, μὴ Ἀσκληπιαδῶν, μὴ μάντεων μαντευομένων, μὴ ἱερέων καθαιρόντων, μὴ γοήτων ἐπαδόντων. Πολεμικῆς δὲ τῆς Ἑλλάδος, καὶ πάντων πᾶσιν ἐπιτιθεμένων,

Ὅτ' πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον^τ πολύδακρυν Ἄρηα, ἔκεχειρίαν ἤγε μόνος^ς, ἐν ὀπλισμένοις ἄοπλος, ἐν μαχομένοις ἔνσπονδος πᾶσιν. Ἀπεύχοντο δὲ αὐτῷ καὶ οἱ ἄδικοι, καὶ οἱ τύραννοι, καὶ οἱ συκοφάνται. Ἦλεγγε μὲν γὰρ τὴν πονηρῆς, ἀλλ' ἐ λόγων σοφίσμασιν, ὅσπερ

neque Iouis se subducere tempestatibus volebat, nec cum eo luctabatur, neque calorem hyeme, frigus aestate moliebatur; sed ita toti naturae affueuerat, ut hoc viuendi genere et sanitate sibi pararet et robur, vitamque quam longissime extenderet, nec interim aut medicorum egeret remediis, aut ferro, aut igne, aut Chirone, aut Aesculapio, aut Asclepiadis haberet opus, non oraculis vatum, non lustratione sacerdotum, non praefigiatorum carmine. Iam cum grauissimo bello arderet Graecia, fibique omnes insultarent mutuo,

Consueti inter se miserando cernere Marte,

solus inducias agebat, inter armatos inermis, inter bellantes foederatus omnium. Manum ab eo abstinebant improbi omnes, et tyranni, et sycophantae. Et tamen scelestos arguebat, non verborum captiunculis, quod reprehendendi genus esse solet molestissi-

q μηδὲν Φαρμάκων δεηθεῖς, — μὴ ἱερέων καθαιρόντων,] Dion Chrysostomus Orat. VI. p. 91. B. Τὴν δὲ γῆν αὐτοῖς μηδὲ ἐξαρχεῖν παρέχευαν φάρμακα· δεῖσθαι δὲ καὶ σιδήρου, καὶ πυρός· καὶ μήτε Χείρωνος, μήτε Ἀσκληπιῶ, μήτε τῶν Ἀσκληπιαδῶν ἰωμένων, μηδὲν αὐτοῖς

ἔφελος εἶναι διὰ τὴν αὐτῶν ἀπολασίαν καὶ πονηρίαν, μηδὲ μάντεων μαντευομένων, μηδὲ ἱερέων καθαιρόντων etc. Ex his nostrum sua decerpisse manifesto patet.

τ' Ὅτ' πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον] Iliad. γ'. 132.

ς ἐκεχειρίαν [ἤγε] μόνος,] Vulgo

ἐλέγχων ἀνιαρότατος ἢ ἀλλὰ ἔργοις παρατιθεῖς ἐκά-
στοτε ἢ, ὅσπερ ἐλέγχων ἀνυσιμώτατος καὶ εἰρηνικώτα-
τος καὶ διὰ τῆτο ἔτε Μελίτος τις ἐπὶ Διογένην ἀνέστη,
ἔτε Ἀριστοφάνης, ἔκ' Ἄνυτος, ἔ Λύκων.

5'. Πῶς ἔν' ἔ προηγέμενος τῷ Διογένει ὁ βίος ἔτος,
ὄν ἐκὼν εἴλετο, ὄν Ἀπόλλων ἔδωκεν, ὄν ὁ Ζεὺς ἐπήνεσεν,
ὄν οἱ νῦν ἔχοντες θαυμάζωσιν; ἢ ἄλλο τι ἠγέμεθα εἶ-
ναι τὴν περίεασιν, ἢ χρῆσιν πράξεως ἔκ' αὐθαίρετον τῷ
ἔχοντι; Ἔρεθ δὴ τὸν γεγαμηκότα, τίνος εἵνεκα γαμῆι,
παίδων Φησί τὸν παιδοτροφῶντα, τίνος εἵνεκα ἔτεκνώ-
σατο, διαδοχῆς ἔρεθ τὸν στρατεύομενον, πλεονεξίας
ἔρεθ τὸν γεωργῶντα, καρπῶν ἔρεθ τὸν χρηματιζόμε-

lestissimum ut plurimum; sed re ipsa, ipsaque vita vitam eo-
rum arguebat, quod reprehendendi genus est efficacissimum,
minimeque solet esse asperum: propterea nec vllus Melitus, nec
vllus Aristophanes, aut Anytus, nullus Diogenem inuasit Lyco.

6. Quid ergo obstaret, quo minus reliquis omnibus prae-
ferenda haec vita esset Diogeni, quam sponte sua elegerat,
quam Apollo dederat, commendarat Iupiter, quam omnes sa-
pientes mirantur? An aliud fortunae incommodum, praeter
vsum actionis, euentumque, non satis ex arbitrio auctoris puta-
mus esse? Quaere ex eo, qui vxorem duxit, cur id fecerit; re-
spondebit, liberorum causa: ex eo, qui liberos educat, cur eos
genuerit; successionis causa dicet: ex eo, qui militat, amplioris
dicet fortunae: ex rustico, fructuum causa: ex negotiatore,
facul-

go ἐκεχειρίαν [ἠγεμόνος,] quod
sensu caret. Veram lectionem
suppeditarunt Reg. Harl. et Pac-
cii codex: eamque vidit ex con-
iectura sagax ille Leopardus,
Emend. XVII, 2.

τ ἐλέγχων ἀνιαρότατος.] Sic re-
ste Harleian. Vulgo ἀνιαρώτα-
τος, quo modo contra Graecae
linguae rationem peccatur,
siquidem tertia syllaba produ-
citur. V. de sis ad Differt. III.
§. 10.

MAX. TYR. P. II.

ἢ ἀλλὰ ἔργοις παρατιθεῖς ἐκά-
στοτε,] Optime Stephanus, ἀλλὰ
[ἔργων] ἔργοις παρατιθεῖς ἐκάστοτε,
quod Scaliger et Heinfius me-
rito probarunt.

Ibid. ἀλλ' ἔ λόγων σοφίσμασιν,
— ἀλλὰ ἔργοις] Multo elegan-
tius abesset istud ἀλλ'. ἠλεγχε
μὲν γὰρ τὰς πονηρὰς, ἔ λόγων σο-
φίσμασιν, — ἀλλὰ ἔργα ἔργοις
παρατιθεῖς etc. quae vltima est
optima Hen. Stephani coniectu-
ra. vulgo deest ἔργα. M.

N

Sectio

νου, εὐπορίας ἐρεῖ τὸν πολιτευόμενον, τιμῆς ἐρεῖ. Τῶν δὲ ἐρώτων τῶν οἱ πολλοὶ ἀμβλισκάνουσι, καὶ εἰς τὸναντίον περιίττανται, καὶ εὐχῆς ἔργον ἢ ἐπιτυχία, ἢ γνῶμης, ἢ δὲ τέχνης. Ἐκαστος δὲ τῶν ταῦτα αἰρημένων^α περίττανται τινὰ διαπεραίνεται τῆ βίῃ, καὶ ταλαιπωρίας ἀνέχεται ἕκ ἐκασί^γ, ἢ δὲ δι' ἀγνοίαν τῶν αὐθαιρέτων ἀγαθῶν. Τίνα γὰρ ἂν τις καὶ Φαίη τῶν ἐλεύθερον; Τὸν δημαγωγόν; δῆλον λέγεις πολλῶν δεσποτῶν. Τὸν ῥήτορα; δῆλον λέγεις πικρῶν δικαστῶν. Τὸν τύραννον; δῆλον λέγεις ἀκολάσων ἡδονῶν. Τὸν στρατηγόν; δῆλον λέγεις ἀδήλων τύχης. Τὸν πλέοντα; δῆλον ἀσαθμῆτε τέχνης^β. Τὸν φιλόσοφον; ποῖον λέγεις; ἐπαινῶ μὲν γὰρ καὶ Σωκράτην, ἀλλ' ἀνὴρ λέγοντος. Πείθομαι τῷ νόμῳ, καὶ ἐκὼν ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον ἄπειμι, καὶ λαμβά-

facultatum: ex eo, qui rempublicam tractat, honoris. Omnes hi fines euanescent ut plurimum, et in contrarium abeunt; nec artis, aut sapientiae, sed voti est felicitas. Quare singuli, qui haec proponunt sibi, difficultatem quandam experiuntur vitae, miseriamque sustinent non voluntariam, neque ex ignoratione eorum, quae per se petenda sunt, bonorum. Quem iam ex hoc numero iudicabis liberum? Publicolamne reipublicae praefectum? seruum dicis non vnus domini. Patronumne? seruum dicis asperorum iudicium. Tyrannumne? seruum dicis effrenissimarum voluptatum. Imperatoremne? seruum dicis incertae fortunae. Nautamne? seruum indefinitae artis. Philosophumne? de quo loqueris? Socratem quidem laudo, sed dicentem audio: Legi morem gero, volens carcerem peto, volens

Sectio 5.

^α Ἐκαστος, [δὲ] τῶν ταῦτα αἰρημένων] Sic Reg. vulgo Ἐκαστος δὲ τὰ τῶν etc.

^γ καὶ ταλαιπωρίας ἀνέχεται ἕκ ἐκασί.] Hoc est falsissimum, et contradicit verbis proxime sequentibus. Lege, ἕκ ἀκασί, non inuoluntario, sed suae electionis: sponte hoc et non ignari faciunt, prout vertit Cl. In-

terpres XXXV, 3. loco simillimo. Statim: δῆλον λέγεις πολλῶν δεσποτῶν: alludit, opinor, ad dictum Diogenis: ἔλεγε τὸς μὲν δημαγωγὸς ἄλλος διακόνας: Laetius lib. VI. sect. 41. Mox, δῆλον λέγεις ἀσαθμῆτε τέχνης. ita egregie et vere suppleuit Cl. Editor, cum λέγεις absit Codd. et Editt. M.

^β δῆλον ἀσαθμῆτε τέχνης.] Excidit,

νω τὸ Φάρμακον ἐκῶν. ὦ. Σώκρατες, ὄρας, τί φῆς; ἐκῶν, ἢ πρὸς ἀκασίς τύχας εὐπρεπῶς ἴσασαι, πειθόμενος νόμῳ; τίτι; εἰ μὲν^a γὰρ τῷ τῷ Διὸς, ἐπαινῶ τὸν νομοθέτην· εἰ δὲ τῷ Σόλωνος, τί βελτίων ἢν Σόλων Σωκράτης; Ἀποκρινάσθω μοι καὶ Πλάτων ὑπὲρ Φιλοσοφίας, εἰ μηδεὶς αὐτὴν ἐπετάραξε^b, μὴ Δίῳν Φεύγων, μὴ Διονύσιος ἀπειλῶν, μὴ τὰ Σικελικὰ καὶ τὰ Ἰωνία πελάγη, ἄνω καὶ κάτω πρὸς ἀνάγκην διαπλεόμενα. Καὶ ἐπὶ Ξενοφῶντα ἔλθω, βίον καὶ τέττα ὄρῳ μετὸν πλάνης, καὶ τύχης ἀμφιβόλης, καὶ στρατίας κατηναγκασμένης^c, καὶ στρατηγίας ἀκασίς, καὶ φυγῆς εὐπρεπῆς.

cicutam bibo. Videtne, quid dicas, o noster Socrates? volensne, an vero ingratae occurris fortunae fortiter, ut legi pareas? at cui legi? si Iouis, legislatorem laudo; si Solonis, qua in re Socrati praeferendus est Solon? Respondeat mihi et pro philosophia Plato, an nemo eum turbauerit; non exilium Dionis, non minae Dionysii, nec Sicula aut Ionica maria, quae toties coactus sursumque deorsumque cursitans transmisit. Quod si et ad Xenophontem abeam, vitam erroris plenissimam, ambiguae fortunae, expeditionis coactae, et exilii speciosi video. Horum omnium

eidit, ut opinor, vocabulum. Lego δ᾿ ἄλλον [λέγεις] ἀταξμήτις τέχνης.

a εὐπρεπῶς ἴσασαι, πειθόμενος νόμῳ; τίτι; εἰ μὲν etc.] Leuiter corrupta sunt haec, et male distincta. Restitue: ὦ Σώκρατες, ὄρας, τί φῆς; ἐκῶν, ἢ πρὸς ἀκασίς τύχας εὐπρεπῶς ἴσασαι; Πειθόμενος τῷ νόμῳ. τίτι; εἰ μὲν γὰρ etc. Dialogismus est inter Maximum et Soeratem. Max. O Socrates, videtne, quale sit, quod dicis? volensne, an inuitus, aduersae fortunae tam pulchre te opponis? Soc. Obtemperans legi. Max. Cui legi? siquidem

enim Iouis, etc. Caeterum τῷ ante νόμῳ postulat sensus: est enim repetitio verborum ipsius Socratis paullo ante adductorum: Πείθομαι τῷ νόμῳ. et ita XXXI. ad fin. Σωκράτης ἔχαιρεν ἐν τῷ δεσποτικῷ μένῳ, καὶ πειθόμενος τῷ νόμῳ. quae vltima sunt verba Socratis apud Platonem, nisi fallor. M.

b εἰ μηδεὶς [αὐτὴν] ἐπετάραξε,] Cum Heinio legendum videtur αὐτὸν, ut pronomen ad Platonem, non ad philosophiam, referatur.

c καὶ στρατίας κατηναγκασμένης,] Vilitatius στρατίας. vult enim expedi-

Ταύτας τοίνυν Φημι τὰς περιτάσεις διαφεύγειν ἐκείνον τὸν βίον, δι' ὃν καὶ Διογένης ^d ὑψηλότερος ἦν καὶ Λυκίργος ^e, καὶ Σόλωνος, καὶ Ἀρταξέρξης, καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐλευθερώτερος αὐτῶ τῶ Σωκράτης, ὃ δὲ κατηργίῳ ὑπαχθεὶς, ἔδδ' ἐν δεσμοτηρίῳ κείμενος, ἔδδ' ἐκ τῶν συμφορῶν ἐπαινόμενος.

omnium casuum immunem istam dico vitam. Quare et supra Lycurgum, et Solonem, et Artaxerxen, et Alexandrum, constitutus fuit Diogenes; libertate vero Socratem antecessit, nec delatus in iudicio, nec in carcere detentus, neque laudem consecutus e miseria.

Λ Ο Γ Ο Σ Δ Ζ .

Εἰ συμβάλλεται πρὸς ἀρετὴν τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ^a.

Σωκράτης ἐν Πειραιεῖ διαλεγόμενος πολιτικοῖς ἀνδράσιν ἀναπλάττει τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐν δράματι, πόλεώς τε καὶ πολιτείας ἀγαθῆς εἰκόνα, καὶ τίθεται νό-

DISSERT. XXXVII. vulgo XXI.

An quicquam ad virtutem artes liberales conferans.

Socrates in disputatione illa, quam in Pyraeeo cum politicis hominibus habuit, optimae reipublicae imaginem, non secus, quam in dramate aliquo, oratione effingit; nam et leges

expeditionis, non exercitus. Ammonius: Στρατεία, ἐκτεταμένως, τὸ πρᾶγμα Στρατιὰ, συνεσταλμένως, τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος. variantur tamen hae voces in usu, ipse addit. M.

^d δι' ὃν καὶ Διογένης] Forte, δι' ὃ, per quam. vide tamen XXVIII, 4. νόμον, δι' ὃν Πέρσαι τῆς ἐλευθερίας ἐπελάβοντο. et ita optimi Graeci Scriptores. Vide, quae notavi ad *Lysiae* Orat. XXV. p. 592. M.

^e ὑψηλότερος ἦν [καὶ] Λυκίργος.]

Vulgo deest vox penultima, quam suppeditarunt mss.

DISSERT. XXXVII.

^a Εἰ συμβάλλεται πρὸς ἀρετὴν τὰ ἐγκύκλια μαθήματα.] Quae sint ἐγκύκλια μαθήματα docebunt Ioan. Wowerius de Polymathia cap. XXIV. et Henr. Valefius ad Eusebii H. E. VI, 2. Ea, praeter Epicurum, nihili faciebant Cynici Stoicorumque nonnulli. Vide Laërtium VI, 103. VII, 32. At εὐχερῆσειν τὰ ἐγκύκλια μαθήματα